

Αλεξάνδρα Συμεωνίδου

Το κούτσουρο

Το κούτσουρο καίγεται, χάνεται, σβήνει
η φωτιά αργοσέρνεται και το αγκαλιάζει
σα μανιασμένη, παθιασμένη γυναίκα
φιλά αυτό που κάποτε ήταν δέντρο
ήταν κάποτε ιστορία, ήταν ζωή.
Τώρα του ψιθυρίζει *ήρθε η δική σου στιγμή!*
ήρθε το αποκορύφωμα, ξέχνα το θρόισμα των φύλλων!

κι όσο μιλούσε, καίγονταν στα σωθικά του
κι αυτό γελούσε, όλο γελούσε
εκεί στην αποθέωση, εκεί στην ηδονή
και τέλος εκεί ακριβώς έγινε στάχτη.